OSB-İMES
işçi bülteni
İşçi Bülteni Özel Sayı 473
AĞUSTOS 2009

Pazarlarda Satılacak Köle, İşçi Simsarlarının Elinde Kiralık Mal Olmayacağız!

Kapitalizmin krizi gün geçtikçe derinleşiyor. Kriz ilk etkilerini işten atmalar ve ücretsiz izinlerle göstermişti. Kriz derinleştikçe ve etkileri hissedilmeye başladıkça sermaye sınıfı krizin faturasını işçi ve emekçilerin omuzlarına yüklemek için elinden geleni ardına koymuyor. İşe krizi bahane ederek işsizlik fonunun yağmalanmasıyla başlayanlar şimdi de kiralık işçi uygulamasıyla krizi fırsata çevirmeye çalışıyorlar. Tabi ki sermaye hükümeti de patronlara hizmette sınır tanımıyor. Onların yararına ne varsa, nasıl bir adım atılması gerekiyorsa hizmetlerini kusursuzca yerine getiriyor. Biz işçilerin payına da bir kez daha açlık ve sefalet içinde sürünmek düşüyor.

Geçtiğimiz Haziran ayında bir kölelik yasası daha meclisten geçti. Bu yasa işsizliğe çözüm olarak sunulan "Özel İstihdam büroları" eliyle "kiralık işçi" uygulamasını yasallaştıran bizleri pazarlarda köle gibi satılığa çıkarmaya zemin hazırlayan bir yasa. İşsizliğe çözüm olarak sunulan bu yasa aslında bizlerin tüm sosyal haklarını elinden alan, kölelik koşullarını daha da derinleştiren, patronların ihtiyacı olduğunda bizi kiralayabilecekleri ve işleri bittiğinde kapının önüne koyabilecekleri bir yasa.

Bundan kaynaklı da sözde işsizliğe çözüm olarak sunulan bu yasa işsizliği daha da arttıracak, bununla birlikte bizlerin örgütlenme hakkına da doğrudan saldırmış olacak. Özel İstihdam Büroları eliyle bizler iş güvencesiz ve esnek çalışma koşulları içerisinde ucuz iş gücü olarak patronların hizmetine sunulacağız. Patronlar ihtiyaç duyduklarında bizleri "Özel İstihdam Bürolarına" başvurarak bizleri ucuz iş gücü olarak modern işçi simsarlarından kiralık olarak

alacaklar ve işleri azaldığında tekrar kapının önüne koyacaklar. Böylece uzun vadeli bir iş yerinde çalışamadığımız için de kıdem tazminatı vb. haklarımız patronların yararına gasp edilmiş olacak.

Yasa, aynı işçi için aynı işverenle yapılacak geçici işçi sözleşmesinin toplam süresi 18 ayı geçmeyecek şekilde düzenlenmiş olsa da, bu bir işçinin 18 ay boyunca kesintisiz olarak o iş yerinde çalışacağını garanti etmiyor. Patron isterse 3'er ay arayla 6'şar aylık sözleşmelerle de işçiyi çalıştırabilir.

Meclisten geçerek onaylanan, Cumhurbaşkanı tarafından kısmi veto edilen ve şu anda beklemeye alınan bu yasa patronlar örgütü TÜSİAD (Türkiye Sanayi ve İş Adamları Derneği) ve TİSK (Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu) "işçi maliyetleri düşürülmelidir" diyerek bu yasanın ısrarla çıkmasını istiyor.

Önümüzdeki günlerde de şu an beklemede olan bu yasanın tekrar gündeme gelmesi ve onaylanması bir sürpriz olmayacaktır. Bu zamana kadar çeşitli isimler altında meclisten bir çok kölelik yasası geçirildi. Bu yasaların hepsi de bizlere allanıp pullanarak sunuldu. Ama uygulamada da gördük ki hiç biri bize anlatıldığı gibi bizim yararımıza olan yasalar değildi. Ne zaman allayıp pullayıp bir yasa meclisten geçirilse hemen ertesinde bizler biraz daha yoksullaştık, sosyal haklarımız biraz daha elimizden alındı, örgütlenme hakkımızın önüne geçilerek örgütlenmemiz biraz daha zorlaştırıldı. Çıkarılan yasalar hep patronların yararına oldu ve onlar bu yasalardan hep kazançlı çıktılar.

Peki ya şimdi? Yine suskunluğumuzu koruyup bizleri pazarlarda satılığa çıkarılacak köle, işçi simsarlarının elinde kiralık mal yapacak olan bu yasaya karşı tepkisiz mi kalacağız? Yoksa mücadelenin yolunu tutup köle olmayı ve pazarlarda satılığa çıkarılmayı reddedip sesimizi mi yükselteceğiz.

Bizler istenildiği zaman kullanılacak, istenildiği zaman da sokağa atılacak bir mal değiliz. Bizler emeğiyle onurlu bir yaşam süren, dünyadaki tüm zenginlikleri üreten işçi sınıfının bir parçasıyız. Sırtımızdan geçinen asalaklar dünyanın tüm güzelliklerinden yararlanırken yine aç ve açıkta kalan bizleriz. Şimdi de bize reva görülen bir mal gibi alınıp satılmak, köle gibi pazarlarda satılığa çıkarılmak.

Bu yaşananlar bizim kaderimiz değil ve bunu değiştirmek bizim elimizde. Artık suskunluğumuzu bozup mücadelenin yolunu tutmanın zamanı geldi ve geçiyor. Patronlar biz işçilere karşı örgütlü olarak tek vücut halinde nasıl hareket ediyorsa, bizler de örgütlenip tek vücut olarak hareket etiğimizde buna bir son verebiliriz.

Bizler bunun bilincinde olan ve OSİM-DER'de örgütlenerek mücadele eden işçileriz. Tüm işçi ve emekçileri bu çatı altında mücadele bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.

***Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi,**

***İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret,**

***7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası,**

***Tüm çalışanlara genel sigorta,**

***Tüm çalışanlar için grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı,** için örgütlenerek gücümüzü birleştirelim! Kölelik yasalarını parçalamak için, Krizin bedelini patronlara ödetmek için, onurumuz ve geleceğimiz için mücadeleyi yükseltelim!

ENTES Direnişinin 100.gün Etkinliğinde Buluşalım!

İşten atılan Entes işçisi Gülistan Kobatan direnişinin 100. gününde. Dudullu Organize Sanayi Bölgesinde kurulu olan ENTES Elektronik'te çalışırken 13 Mayıs 2009 tarihinde ekonomik kriz sebep gösterilerek işten atıldı. Kar ve sermaye üzerine kurulu bu düzenin çarklarında öğütülen işçilerden Entes işçisi Gülistan Kobatan bu haksızlığı kabul etmedi. Kendi yarattıkları krizin bedelini, işçilere ödeten patronlara, onurlu bir işçiye yakışır şekilde cevap verdi. İşçi sınıfının gösterdiği yolu seçti. İşten atıldığı fabrika önünde tek başına, OSB-İMES İşçileri Derneğinde örgütlü, bir kadın işçi olarak DİRENDİ!….

Bizler biliyoruz ki, bugün dünyanın bir çok yerinde olduğu gibi, ülkemizde de yıllardır tükenmiş olan sermaye düzeninin insanlık dışılığıyla yüz yüzeyiz. İnsanlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen bu düzenin değişmesi gerekmektedir. Yarattığı krizlerle yoksulluk halt safhaya varmış durumda. İşçi ve emekçiler, sermaye devletinin kendi açıkladığı açlık sınırının altındaki ücretlerle geçinmeye çalışmaktadır. İşsizlik alabildiğine hızla çoğalmaktadır. Sermaye devleti bu durumda işçi ve emekçilere "Kriz varsa'Çare'si de var" gibi ikiyüzlü söylemlerle insanları çözümsüzlük içinde oyalamaktadır.

İşçi ve emekçilerin bugünkü örgütsüz ve dağınık tablosu, sermaye sınıfının bu kriz ortamını fırsata çevirmesini sağlıyor. Krizin yarattığı ortamdan yararlanarak örgütlülüğümüze, kalan üç beş hakkımıza saldırmaktalar. Sömürü ve yıkım politikalarını hayata geçirmekteler. Bu sayede kendi sömürü düzenlerinin ömrünü uzatıyor ve sömürüyü katmerleştiriyorlar.

İşte bu durum içinde biz işçilerin tepkileri hayati önem taşımaktadır. Kendi hayatımızı idame ettirebilmek, çocuklarımıza insanca yaşabilir bir hayat bırakabilmek için. Bu gün kü durumda işçilerin tepkileri kendi içinde önemli bir düzeydedir. İşte Sinter işçileri, Meha, Kent A.Ş., DESA Emine Abla, Entes işçisi Gülistan, vb….

Patronların kölelik saldırılarına, işçilerin verdikleri bu tepkiler, tüm işçilere izlemeleri gereken yolu göstermektedir. Bu direnişlerin kazanımla sonuçlanması ise bütün işçilerin ve emekçilerin sorumluluğudur. Sermaye sınıfının bu saldırılarını birleşik olarak mücadele edersek geri püskürtebiliriz. İşçi sınıfın birleşik mücadelesini örmek ise, hepimizin önümüzde duran bir görevdir. Bu birleşmeyi sağlamak için, direnişlerle dayanışmayı örmeli, mücadeleyi büyütmeliyiz.

Bu anlamda bizlerde Entes direnişinin güçlenmesi için 100.gün vesilesi ile Entes direnişiyle dayanışma etkinliği yaparak bu direnişi bir adım daha yukarı taşımayı düşünüyoruz.

İşçi sınıfının çıkarları, dayanışmanın güzel bir örneğini sergilemek adına, bugün buradan tüm ilerici, devrimci kişi ve kurumlara bu etkinliği ortak olarak organize etmeye ve katılım sağlamaya çağırıyoruz. İnanıyoruz ki bu adım, işçi sınıfının insanca yaşanabilecek dünyayı kurma mücadelesine bir katkı sağlayacaktır.:

Tarih: 21 Ağustos 2009

Saat : 12.00Yer : AND SANAYİ SİTESİ ÖNÜ

Kurultay biz metal işçilerininin yürümesi gereken bir yoldur.

Her sabah evden çıktığımız da kaçımız akşam eve dönüp dönemeyeceğimizi düşündük. Kaçımız bundan sonraki geri kalan hayatın da bedeninin bir parçası olmadan yaşayacak.

Kaç defa çalıştığımız fabrika da ölümle yüz yüze geleceğiz. Her sabah çıktığımız evden işimize fabrikamıza gittiğimiz de o gün ne yaşayacağımızı nelerle karşılaşacağımızdan habersiz alın terimizi dökmeye başlarız. Başlarız ya ne iş güvenliğimiz vardır ne de olası bir kazayı önlemek için alınan bir tedbir. Belki de bir akşam evimize birkaç parmağımızı patronun gözünü diktiği sayıyı çıkarabilmek için makineye kaptırmışızdır. Çünkü bize iki, üç işçinin yapabileceği iş yüklenmiştir. Birden fazla makineye, tezgaha bakıyoruz. Ve bir işçinin tek başına kaldırması mümkün olmayan kalıpları tek kaldırmamız söyleniyor. Ve ardından gelen iş kazaları… Bizim makineler da tezgahlarda canımız çıkarken, onlar ise klimalı odaların da kasalarına,ceplerine girecek olan paranın hesabını yaparlar. Biz işçiler ise alacağımız paranın kiradan faturalardan sonra kalan kısmını, hatta kalmadığı zamanlarda ne yapacağımızı düşünür ve borçlarla sonra ki aylarımızı devam ettirmeye çalışırız. İşte böyle zamanlarda bu yoksul yaşamımızın bizim alınyazımız olduğunu söylerler ve öyle düşünmemizi sağlarlar. Çünkü alınan onca milyarlık, trilyonluk makinelerin nasıl alındığını düşünmemizi istemezler. Biz işçilerin köle gibi çalışmamızdan başka hiçbir şey düşünmemizi, sorgulamamızı istemezler.

Bu aldıkları makineler da kaç işçinin kanı var. Oturdukları villalarda kaç işçinin göz ardı edilen emeği saklıdır. İşte saklı kalan bu emekler patronların karlarını büyüten kısmı oluyor. Biz kendi yoksulluğumuzla savaşmaya devam ederken onlar servetlerine daha da servet katarak devam ediyorlar. Biz çalışma ve yaşam koşullarımızdan yakınırken patronlar ise bizleri daha ne kadar yoksullaştırabileceklerini düşünürler. Bunların hesaplarını yaparlar. Daha çok iş daha çok para, daha az işçi… kazalar, ölümler. Krizle birlikte her şey onlar için daha da kolaylaştı. Çünkü kriz var işsiz çok istedikleri gibi işten çıkarıp maaşları düşürüp belki aldığımız bir iki sosyal haklarımız varsa onu da en hızlı şekilde kaldırdılar. En çok iş kazaların yaşandığı sektör metal olup en ağır çalışma koşullarına da mahkum ediliyoruz. Peki biz bu saldırılar karşısında ne yaptık ne yapıyoruz. İşyerinde yaşadığımız sorunlar karşısında ne kadar bir araya gelip birlikte hareket ediyoruz. Sadece canımız yandığı zaman mı tepki göstereceğiz. Fabrikamızda en ufak yaşadığımız ve en can alıcı sorunlara karşı mücadele etmemiz iş yerlerimiz de bu ve daha bir çok soruna karşı iş yeri komiteleri oluşturmak şart. Önümüzde ki aylarda gerçekleşecek olan metal işçileri kurultayına katılarak yaşadığımız sorunlara karşı ne yapmamız gerektiğini öğrenmeliyiz. Çünkü kurultay biz metal işçilerine yürümemiz gereken yolu gösteriyor.

Ümraniye'den sınıf bilinçli bir metal işçisi

İnsanca yaşanabilir bir hayat için…

Metal İşçileri, Birleşelim!

Yıllardır patronların kasalarını paralarla dolmasını temel alan, insanlığın ihtiyacına göre üretim yapmayan bu düzende çalışıyoruz. İnsanlık için değil, patronların zenginliğine zenginlik katabilmesi için dönüyor bu düzenin çarkı. Daha çok kar elde etmek üzerine kurulu bu düzende sürekli krizlerle karşılaştık.

Krizin faturası işçilerin sırtına yüklenir bu sistemde. Kapitalizm krize girdiğinde temel tüketim ürünleri zamlanır, yoksulluk artar. Ücretsiz izinler, işten çıkarmalar, fabrika kapatmalar yaşanır. İşsizlik alabildiğine çoğalır. Her krizde bu durumları yaşadık. Şuan en katmerlisini yaşıyoruz. Şu ana kadar işsiz kalan işçi sayısı 6●●bin'in üzerinde. Benzine, elektriğe, suya, doğalgaza vb… gelen zamları artık takip bile edemiyoruz. Her krizde olduğu gibi bu krizde de biz işçilerin yaşam koşulları iyice kötüleşti.

Yaşamımız patronların servetlerini arttırmak uğruna sürüyor ve bitiyor. Bizim hayatımız tüketildikten sonra çocuklarımızı bizim yerimize kullanarak bu saltanatlarının sürmesine kaldığı yerden devam ediyorlar.

Bu arada bizler patronların sefa sürmesi uğruna her türlü sefaleti yaşıyor ve çocuklarımıza yaşatıyoruz.

Patronlar bu çarkın sürekli dönmesinin yolunu bulmuşlar. Biz işçileri örgütsüzleştirmek, dağınık halde tutmak. Türkiye'de çalışan metal işçilerinin örgütlülük düzeyi %1●'u anca buluyor. Bunu da azaltmak için ellerinden geleni yapmaktalar. Örgütlenen yeni işyerlerinde işçiler işten atılıyor, sendika içeri sokulmuyor. Kriz var diyerek örgütlü olan işyerlerini kapatıyorlar. Kendi yarattıkları krizi yine kendi çıkarları için böylece kullanmış oluyorlar. Çünkü bizler olumsuz örnekler

yaşasak ta başarıncaya kadar örgütlenme çalışmalarımızı sürdürmüyoruz. Çünkü biz örgütlü olan işyerlerimizde tepkiler vermeyerek bu imkanı çok rahat kullanmalarına olanak sağlıyoruz. Sorunlarımızın başkaları tarafından çözülmesini bekliyoruz. Bırakalım bize bu hayatı zindan eden patronları, hükümetleri, düzen partilerini sendikaların başında bulunanlar bile, bizim sorunlarımıza çare olamazlar. En iyileri Birleşik Metal-İş'tir. Oda ortaya koyduğu iddasının gereğini yerine getirmemektedir. Diğer sendikaların başında bulunanlar ise, patronlara hizmette sınır tanımayarak yollarını yürümekteler.

Geleceği, yaşamı çalınan biz işçilerin hayatını yine biz işçiler değiştirir. Bunu yapabilmek için ise örgütlü olmalıyız. Yapacağımız işi, yürüyeceğimiz yolu bilmek zorundayız.

İşçiler olarak tabandan örgütlenmek, mücadele yol ve yöntemlerimizi belirlemek, ancak bizim kendi gücümüzü kullanmamızı ve sorunlarımızı aşmamızı sağlar.

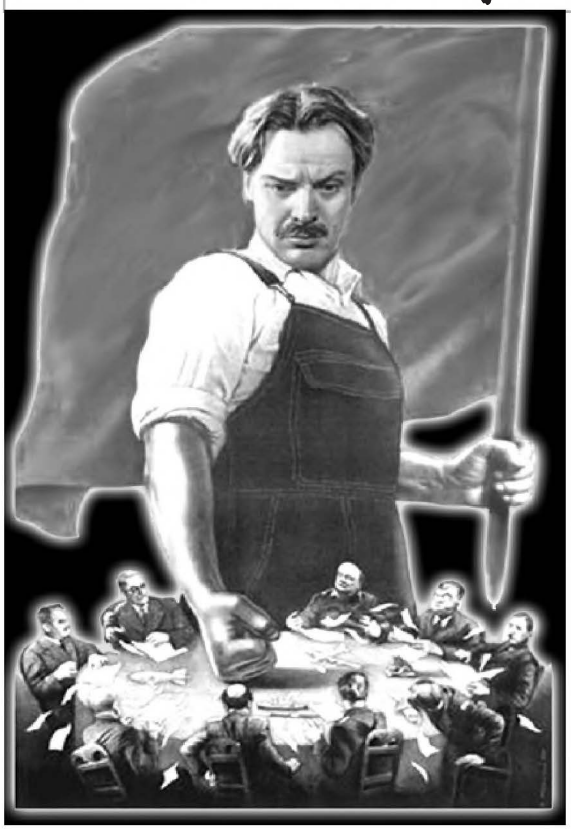
Bizler bir grup metal işçisi olarak Ümraniyeden, Topkapıdan, Gebzeden vb.. daha birçok sanayi havzasından bir araya gelerek çalışmalara başladık. Bu çalışmaların sonucunda Ekim ayı sonunda METAL İŞÇİLERİ KURULTAY'ı yapacağız. Metal işçilerinin birliğini sağlamanın yolunu ve mücadelenin önündeki engelleri aşmanın yolunu tartışacağız.

Bu çalışmaların bir parçası olarak Ümraniye metal işçileri kurultay hazırlık komitesi oluşturduk. 2 haftada bir OSB-İMES İşçileri Derneği'nde toplanıyoruz. Kurultaya Ümraniye'den metal işçileri olarak katılmanın hazırlığını yapıyoruz. Metal işçilerinin birliğini sağlamanın emeğini vermekteyiz. Sendikalı, sendikasız, kadın, erkek, genç, yaşlı demeden omuz omuza vererek çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Geleceğimizi değiştirmek hedefiyle çıktığımız bu yolda tüm metal işçilerini bu çalışmalara katılmaya çağırıyoruz.

Metal İşçileri Kurultayı Ümraniye Hazırlık Komitesi

Patronlardan hesap sormalıyız!

Ben Dat Telekomünikasyon'da çalışan bir kadın işçiyim. 30 Haziran günü muhasebeden çağrıldım ve işten atıldığım haberini aldım. Muhasebeciye sorduğumda işlerin bittiğini söyledi, bunun üzerine ben de kızdım ve patronla görüşmek istediğimi söyledim. Patron tatilde olduğu için müdürle görüştüm. Rahat ve konforlu koltuğunda benimle dalga geçer gibi bir tavrı vardı. Bu tavrı beni daha da sinirlendirdi. "İş bitti, sizi gönderiyoruz" dedi. Bunun üzerine ben de şunları söyledim: "Sizin için böyle söylemek kolay, insanlar neyle geçiniyor diye düşünmüyorsunuz. Çünkü oturduğunuz yerde 6-7 milyar para alıyor ve patrona yalakalık yapıyorsunuz", ve masaya yumruğumu vurdum. "Bütün işçiler sizlerden bunun hesabını soracak" dedim. Hemen güvenlik, sekreter ve muhasebeci gelerek beni müdürün yanından uzaklaştırdı. Eşyalarımı almaya giderken bile güvenlik yanımdan ayrılmıyor, başımda dikiliyordu. Arkadaşlarla görüşmeme bile izin verilmedi. Benimle birlikte 10 kişiyi işten attılar. Ben çıkarılan işçileri kapıda beklerken onları arka kapıdan göndermişler. Çünkü sırtımızdan trilyonları ceplerine atıyor, bizleri açlığa, sefalete, yoksulluğa maruz bırakıyorlar. Bir gün hesap soracağımızdan korkuyorlar. O yüzden biz işçileri bir araya getirmiyorlar. Fabrikalarda konuşmamızı yasaklıyorlar. Bunun için örgütlenmeli ve beraber hareket etmeliyiz. Patronlardan hesap sormalıyız!

İşten atılan Dat Telekomünikasyon İşçisi

Entes Direniş Güncesi....

DİRENİŞİN 75. GÜNÜ

Bugün de oldukça ilgi vardı direnişe. Gelip geçerken el sallayan, selam veren, yanıma gelip durum nedir diye soran işçiler çoktu. Yanıma gelen işçiler "mücadelende haklısın, umarım kazanırsın" diyerek umut verdiler. Daha önceden de yanıma gelip bana su veren Hayat suyun dağıtımı yapan işçiler bugün yine su vererek direnişe katkı sağladılar. Aynı zamanda Entes işçileri de direniş yerinin yakınından geçerken göz kırparak selam verdiler. Karşılaştığım bütün tepkiler ve bu olumlu tepkilerin her geçen gün artması direnişin bir kez daha ne kadar önemli olduğunun altını çizdi. İşçilerin aslında korkuları olmasa direnişi daha da sahipleneceklerini gösterdi. Ama bu korkular yersiz prangalarımızdan başka kaybedecek bir şeyimiz yok.

Direnişin 64.günü…

Güncemde de yazdığım gibi Büyükçekmece Adliyesi önündeydim. Ring araçları geldiğinde o küçücük penceresinden zafer işaretleri belirdi. Sloganlarımızı gür bir sesle atıyor, yumruklarımızı daha sert sıkıyorduk. Yine aynı pencereden gülüşlerini, gözlerinin içindeki parıltıyı görmek sevince boğuyordu. Sloganlar eşliğinde dik, kararlı ve inançla bir duruş sergileyerek araçtan indiler. Ellerde kelepçe ve havaya kaldırarak zafer işareti yaptılar. Onlar mahkeme salonuna alındı. Bizler basın açıklamamızı oldukça coşkulu ve gür sloganlarımızla gerçekleştirdik. Ardından tutuksuz yargılanacaklarını öğrendik. Büyük bir sevinçle tekrar sesimizi haykırarak adliyeden ayrıldık. Tabi ki soluğu Bakırköy Cezaevi'nde aldık. Uzunca bir bekleyişin ardından kapı açıldı ve "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganıyla dışarı çıktılar. Tutuklulardan biri, daha önceden vermesi gereken bir ifade için daha geç çıkacak. Diğer iki arkadaşımızı da alarak OSİM-DER'e geçtik.

DİRENİŞİN 58. GÜNÜ

15.00 çay paydosunun ardından bizimde içinde yer aldığımız Herkese Sağlık Güvenli Gelecek platformunun tersanedeki son ölümle ilgili Kadıköy'de yapacağı basın açıklamasına katılmak üzere yola çıktık. Geçtiğimiz Çarşamba Çeliktrans tersanesinde meydana gelen patlamada hayatını kaybeden tersane işçisi bir kez daha bize patronların kar hırsının biz işçilerin yaşamından daha önemli bir yerde durduğunu göstermiş oldu. Ne yazık ki bu asalak sınıfı can almaya bıkmadığı gibi bizler de can vermeye bıkmadık. Tamamen bizim sessizliğimiz, tamamen bizim örgütsüzlüğümüz. Bizler susmaya devam ettikçe onlar daha fazlasını isteyecek. Gerçi ölümden ötesi de yok. Sıra bize de gelecek mantığıyla hareket edip birlikte örgütlü mücadele hattı çizmeyiz. Daha kaç 127 canlar vereceğiz. YETER ARTIK UYAN!

Eylem oldukça kitleseldi. Basın metninin okunmasının ardından kitlesel bir şekilde Hsggp imzalı bildirilerimizi dağıttık. Eylemde "Tersane işçisi yalnız değildir" , " işçilerin birliği sermayeyi

yenecek" sloganları atıldı.

DİRENİŞİN 48. GÜNÜ

Her günkü gibi pankart, sandalye, döviz vb. eşyalarımızı alıp direniş yerine geldik. Bugün oldukça sakin geçen direnişte zamanımızın çoğunu yazı yazarak ve gazete okuyarak geçirdik. Fabrika yakınında bir lokantada bulaşıkçı olan Kürt kökenli bir ablayla konuştum. bana "ne kadar tazminat aldın? Daha ne kadar bekleyeceksin? Yalnızsın, ben seni görünce üzülüyorum" demesi üzerine bende "ben onurlu bir mücadele yürütüyorum. Üzülmemen gerekir. O kadar çok işçi çıkardılar ki ses çıkarmazsak patronlar daha çok işçi atar ve aslında yalnız olmadığımı, destek verenlerin de olduğunu" söyledim. İşçilerin vurdumduymazlığına değinen işçi kadın "benim senelerdir yapmadığım iş kalmadı. İşine gelirse çalıştırıyor işine gelmezse bir süpürge gibi kapı önüne koyuyorlar" dedi.

Sen merak etme anacığım elbet bir gün çektiğin çilelerin hesabını verecek o kan emiciler. Ki bunu da unutma elleri nasırlı analarımız o dört duvar arasından kurtulunca onlar yok olacaklar. Bu da ancak tıpkı 351 gün direnen yeni Emine Aslanlarla olur.

DİRENİŞİN 45. GÜNÜ

Saat 13.30 sularında İstanbul TMMOB İl Koordinasyon Kadın (İKK) Komisyonundan ziyarete geldiler. Mimar ve mühendislerden oluşan komisyon direnişin daima yanında olduklarını belirttiler. Entes direnişi hakkında az çok bilgi sahibi olduklarını ve gelişen Entes süreci hakkında bilgi almak istediklerini söylediler. Daha çok soru cevap şeklinde geçen konuşma hep birlikte fotoğraf çekimi ve ardından Taksim'deki Entes eylemine katılmak için İKK'nın tutmuş oldukları minibüs ile yola çıktık. . Saatin 18.00 'yı göstermesiyle birlikte alkış ve sloganlar eşliğinde eyleme başlamış olduk. Katılım oldukça iyiydi. Sinter metal, Atv-Sabah, Kurtiş işçileri ve Yıldız üniversitesi öğrencileri de eyleme destek verdiler.

Sinter işçilerinden 200.gün Yürüyüşü...

Sinter işçileri sürdürdükleri direnişlerinin 200.gününde İmes A kapısından direniş yerine kadar yürüdüler. Saat: 07.30'da İmes A kapısında toplanan işçiler sendika yöneticilerinin kısa bir konuşmasından sonra yürüyüşe başladılar. Yürüyüşe Birleşik Metal-İş'de örgütlü işyerlerinden ABB, Mert Akışkan, AKS Otomotiv, çeşitli işyeri temsilcileri ve sendika yöneticileri katıldı. Ayrıca OSİMDER, Direniş Platformu, UİDDER, Marksist Bakış, EMEP yürüyüşe destek verdi. İmes C kapısına gelindiğinde 50 kişilik daha ABB ve Mert Akışkan işçileri yürüyüşe katıldı.

Alkışlarla başlayan yürüyüş, sloganlarla sürdü. Yürüyüş esnasında "işçilerin birliği yenecek!", "direne direne kazanacağız!" ,"yaşasın onurlu mücadelemiz!" vb.. sloganlar atıldı.

Direniş yerine gelindiğinde Birleşik Metal-iş sendikasının yöneticileri konuşma yaptı. Sloganlar atıldı. Son olarak çekilen halaylarla yürüyüş sonlandı.

Dünyanın her yerinde işçilerden işgal, grev ve direnişler!

Cezayir: Cezayir'in uluslararası bir çelik firmasının alt kuruluşu ArcelorMittal Annaba'da ve El Hadjar'da çalışan 7,200 işçi maaşların arttırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, emeklilik maaşlarının yeniden değerlendirilmesi vb. talepleriyle 6 Temmuz Pazartesi günü süresiz greve çıktı. 8 üyesi bulunan Görüşme Komitesi'nden 4 kişi ise Pazartesi günü 14.00'dan itibaren açlık grevine başladı.

Belçika: Belçika'da Frameries'te kurulu bulunan Bridgestone lastik fabrikasında başlayan grev 16 Temmuz'da 5. haftasını tamamladı. Grev, merkezi Japonya'da bulunan Bridgestone'un işçilerle görüşmeyi reddetmesi üzerine gündeme gelmişti. Frameries'te bulunan ve 140 işçinin çalıştığı fabrikayı kapatma planlarının işçiler ve sendikaları Centrale Générale-FGTB ile görüşülmemesi üzerine sendika, grevin başladığı 11 Haziran tarihinden önce bütün yasal yolları denedi.

Güney Afrika: Güney Afrika'da CEPPWAWU sendikası üyesi yaklaşık 40 bin işçi %13'lük bir ücret artışı talebiyle 20 Temmuz Pazartesi günü greve çıktı. Sendika ayrıca 6 aylık doğum izninin sağlanmasını ve geçici işçilerin kadrolu yapılmasını da talep ediyor.

Güney Kore: Güney Kore'de de Ssangyong otomobil fabrikası, 21 Mayıs tarihinden bu yana 600 işçi tarafından işgal edilmiş durumda. İşgalin ilk gününden bu yana işveren ve hükümet pazarlığa açık bir tutum sergilemişti. Hafta başında durum değişti ve işçilere karşı zor yöntemine başvuruldu. Pazartesi gününden bu yana, başkent Seoul'ün 65 kilometre güneyindeki Pyeongtaek şehrinde bulunan ve otomobil üreten Ssangyong Motors fabrikası önüne 2800 polis yığıldı. Polis ayrıca, fabrika dışında yapılan Ssangyong işçileri ile dayanışma eylemlerini engellemek için çaba harcıyor.

Tüm bunlara karşı Kore Sendikalar Konfederasyonu (KCTU) 21 Temmuz 2009 tarihli basın açıklamasında 22 Temmuz'da genel grev ve oturma eylemleri yapacaklarını açıkladı. Yapılan genel grevin yanı sıra KCTU yöneticileri de meclis önünde açlık grevine ve oturma eylemine başladı. Bunun dışında bildiri dağıtımı, kitlesel yürüyüşler, merkezi yerlerde eylemler ve her akşam mum yakma eylemleri gibi eylemler de yapılacak.

Çin: Çalıştıkları fabrikanın başka bir şirket ile birleştirileceğini öğrenen yaklaşık 30,000 çelik işçisi 24 Temmuz Cuma günü kitlesel bir eylem yaparak bu durumu protesto etti. Çelik işçileri ayrıca fabrikadan emekli olan işçilere ayda 200 yuan (29 dolar) verilirken Genel Müdür Chen'in 3 milyon yuan (438,000 dolar) almasını da protesto ettiler.

Cuma günü yapılan eylemde polis işçilere saldırarak yüzlerce işçinin yaralanmasına yol açtı. Jianlong Genel Müdürü Chen Guojun ise işçilerin saldırısı sonucunda hayatını kaybetti.

Londra: Komünikasyon İşçileri Sendikası (CWU) üyesi yaklaşık 12,000 işçi 25 Temmuz gününden itibaren 3 gün süren bir grev yaptılar. Grev kararı İngiliz Kraliyet posta servisi Royal Mail'in sendikayla görüşmeyi kabul etmemesi ve işten çıkarmalara ve ücretlere ilişkin daha önce yapılmış olan anlaşmaya uyulmaması üzerine alındı.

Fransa: Fransa'da iflas eden araba parçaları üreten bir fabrikanın çalışanları, işten çıkarma ödeneklerinin yapılmaması durumunda fabrikayı havaya uçuracaklarını söyledi. İşçiler, Renault ve Peugeot firmalarından, iflas eden fabrikanın el koydukları makine ve stokları karşılığında, ay sonundan önce işten çıkarılan 336 işçinin her birine 30 bin Euro ödeme yapmasını istiyor.

Pakistan (Unilever): Pakistan'ın Rahim Yar Khan şehrinde geçtiğimiz sene sendikaya üye oldukları için işten atılan ve fabrika önünde direnişe geçen Unilever işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı.

Uluslararası Gıda İşçileri Federasyonu (IUF) ve Unilever arasında yapılan anlaşmaya göre sendika destekli Eylem Komitesi üyesi tüm işçiler kadrolu olarak işe geri alınacak. Ayrıca, sendikalı ve sendikasız işçiler arasında her hangi bir ayrım yapılmayacak.

Patron, Kolluk güçleri ve Yargı...

Merhaba dostlar;

Bana göre çok uzun bir aradan sonra yine Organize sanayi bölgesindeyim. Yani işçi sınıfının sömürüldüğü, kötü çalışma koşullarına maruz bırakıldığı, işçilerin emekçilerin sağlığının hiçe sayıldığı cehenneme bir ay beş günden sonra geri geldim.

Bizim tutukluluğumuzun sebebini az ya da çok biliyorsunuz. Sabra tekstil fabrikası işçilerine bildiri dağıtan iki arkadaşımıza fabrikanın güvenlik görevlileri ve patronun iki ayaklı köpekleri silahla saldırıp yaraladılar. Arkadaşlarımıza sahip çıkmak ve bu olayı kınayan bir basın açıklaması için fabrika önüne gittik. Haramidere kurulu olan Sabra tekstil fabrikasının önünde bu seferde polis silahları ve kurşunları ile karşılaştık. Buda yetmedi yaşanan arbede de gözaltına alındık. Gözaltı sürecinde darp edildik ve en son olarak mahkeme kararınca tutuklandık. Her zaman işçilerin başına gelen yine bizlerin işçilerin başına geldi. Yaşananların sorumlusu bizmişiz gibi muamele gördük. Bize karşı öyle davrandılar ki sanki biz kurşunladık işçileri, sanki biz işçilerin hakkını yedikte böyle oldu. Aslında herşey o kadar açık ki patron kurşunluyor, polis iki arkadaşımızı kurşunlayan patron ve adamlarını koruyor, mahkeme polisi ve patronu koruyor. İşte al sana kölelik düzeni. İşçilerin sömürüsü üzerine kurulu patron düzeninin çarkı böyle dönüyor. Baskıyla, zorla , silahla….

Daha iyi koşullarda yaşamak için mücadele ederken tüm işçi kardeşlerimizin bu mücadelenin içinde yer alması gerektiğini ve başka yol olmadığını dile getiriyoruz. İşte bu nedenler için yapılan dağıtımlar sırasında iki arkadaşımızın kanlar içinde kalmasını kınamak için gittiğimiz sabra tekstil fabrikasının önünde kimin kime hizmet ettiğini çok açık gördük. Patronun korumalarının, Sermayenin koruyucusu olan kolluk güçlerinin ve sermayenin yargıçları tarafından tutuklanmamız Türkiye işçi sınıfının tarihine baktığımızda şaşılacak bir yerde durmuyor. İşçiler, emekçiler olarak dünyayı yaratıyor, ama açlığa, yoksulluğa maruz bırakılıyoruz. Buna karşı sesimizi çıkarttığımızda, hakkımızı aradığımızda tepemize silahlarıyla, coplarıyla dikiliyorlar. İşten atıyorlar.Bu durumlara yabancı değiliz.

Ama mücadele etmemizi hiçbir zaman engellemeyeceklerinin de bilincindeyiz. Sermayenin sömürü düzenine karşı direniyoruz, mücadele ediyoruz. Bu mücadeleler de dökülen kanlar, ödenen bedeller sonuçsuz kalmayacak. Biz işçiler Türkiye'nin %90'nını oluşturuyoruz. Hepimiz ayrı ayrı her türlü baskılarla, bedellerle karşılaşıyoruz. Yapmamız gereken kendi haklarımız için, işçiler olarak bir araya gelip, bu sömürü düzenine karşı ortak mücadele etmektir. Biz işçilerin emekleriyle, kanlarıyla devam eden bu düzeni yıkıp, insanca yaşanabilecek bir dünya kurana dek mücadele etmektir.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Sınıf bilinçli bir kadın işçi

Not: Sabra tekstil davasında tutuklu olanlar, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Mücadele geleneğiyle ALPAGUT işçisi yol gösteriyor....

Çorum'da kurulu bulunan Alpagut Linyit İşletmesi, Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yere sahiptir. 1969 yılında Alpagut işçilerine düşük ücret ve uzun çalışma saatleri dayatılır. Ücretler ise tam bir pervasızlıkla parça parça ödenir. Yerin onlarca metre altında çalışan işçiler, alınmayan işgüvenliği tedbirleri ile daha kötü koşullarda, ölümle burun buruna çalışmaya zorlanır. Alpagut patronunun bu saldırıları karşısında neler yapılabileceğini tartışan işçiler, aralarından temsilciler seçerek, Ankara'ya örgütlü oldukları Maden İşçileri Sendikasına basınç yaparlar. Ancak sendika hiçbir tutum almaz. İleri sürülen talepler üretimin düşüklüğü bahanesiyle reddedilir. Alpagut patronu sendikanın da tutum almamasını fırsat bilerek işçilerin maaşlarının 73 gün boyunca ödemez. Bunun üzerine 786 Alpagut işçisi sendikaya rağmen 13 Haziran günü işletmeyi işgal ederek, yönetime el koyarlar. İlk iş olarak bütün işçilerin katıldığı İşçi Genel Kurulu oluşturulur. Üretim ve satış tekrar düzenlenir. İşçi Genel Kurulu tarafından seçilen temsilcilerden oluşan İşçi Konseyleriyle işletmeye başlarlar. Sekizer saatlik üç vardiya sistemine geçilir. Vardiyası biten işçi 8 saat daha kalarak işletmeyi korur. Patronun "üretim düşük" söylemiyle hiçbir talebi kabul etmediği, "zarar ediyoruz" söylemiyle işçilerin ücretlerinin ödenmediği Alpagut, 2 hafta içinde kar etmeye başlar. Üretim %50 artar. Günlük satış 8 bin liradan 40 bin liraya çıkar. İşgalin ardından sendika da gelerek işletmenin yönetimine katılır.

Alpagut işçileri hayata geçirdikleri bu direnişle üretenler olarak, yönetebileceklerini de göstermiş oldular. İşçiler olmadığında çalışmayan işletme, patron olmadan işçilerin kendi yönetimiyle bir düzene girmiş, üretim artarak, kar edilmeye başlanmıştır. Sermaye devletinin Alpagut'un etkisinin kendi sınırlarını aşarak yayılacağı korkusu sarar. Patronların karlarına kar katmalarını sağlayan, zevk-i sefa içinde yaşamaları için çalışan, dünyanın bütün zenginliklerini yaratan " ayak takımı" , bir işletmemede yönetime el koyarak, kendisi için üretir. Bunun ülke geneline yayılması demek patronların sonu anlamına gelir. Bu korku ve telaşla İçişleri Bakanlığı devreye girer. Ankara'dan Çorum'a jandarma birlikleri sevk edilir. Maden ocağı jandarma birlikleri tarafından kuşatılır. Sendikacıların da çabalarıyla işçiler 35 gün sonra işletmeden çıkartılır. İşgale öncülük eden işçiler işten atılır. İşçiler eylemlerine iki gün madene inmeyerek devam ederler. Daha sonra patronlarla toplu sözleşme imzalanır. Atılan işçiler tekrar işe alınır. Alpagut, işçilerin talepleri üzerine Türkiye Kömür İşletmeleri'ne devredilir.

Alpagut işçileri, Türkiye'de Bir ilki gerçekleştirerek önemli bir deneyime imza atıla. İşçi sınıfına izlenmesi gereken yolu tüm açıklığıyla gösterdiler. İşçileri "ayak takımı" olarak görenlere, yönetimi aldıklarında neler yapabileceklerini de gösterdiler……

(kızıl bayrak.net 'ten alınmıştır...)

OSİM-DER
OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ
Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3
(MODOKO Camii arkası) ÜMRANİYE
TEL: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com

Krizin Faturasını Patronlar Ödesin!

ENTES Direnişi

100. gününde....

100. gün etkinliğinde buluşalım...

Yer: AND Sanayi Sitesi Önü

Saat: 12.00

Tarih: 21 Ağustos 2009

İletişim: 0216 5403580

İşçi Bülteni Özel Sayı: 473 * Fiyatı: 25 YKr * AĞUSTOS 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten ÖZDOĞAN *
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 *
Baskı: Özdemir Mat. * Adres: Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 242 Topkapı/İST * Tel: 0 (212) 577 54 92